

РЕШЕНИЕ

№ 4013

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **13870** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 31620 от 11.12.2012г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор А. А., чрез пълномощника – адвокат П. срещу съдебно решение № 118 от 05.11.2012г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 10 състав, постановено по НАХД № 13976/2011г. С оспореното решение е изменено Наказателно постановление (НП) № НП – 0 – 0019/06.07.2011г., издадено от заместник – министъра на културата, с което на основание чл. 197, ал. 1 от Закона за културното наследство (ЗКН) на касатора е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗКН, като районният съд е намалил размера на наложеното наказание от 2 000 лева на 1 500 лева.

С касационната жалба се релевират основания за неправилност на оспореното решение като постановено в нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2 от Наказателно – процесуалния кодекс (НПК). Като нарушение на материалния закон процесуалният представител посочва, че районният съд е възприел погрешна фактическа обстановка и че процесното НП касае друга,

съседна сграда, а не тази – собственост на касатора, т.е. нарушението по чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗКН не е извършено по отношение на имота, чийто собственик е [фирма]. Твърди, че Актът за установяване на административно нарушение е съставен след изтичането на срока по чл. 34 от ЗАНН. Релевира довод за приложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Предвид изложеното е отправено искане за постановяването на нов съдебен акт, с който да се отмени наказателното постановление.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява. С молба от процесуалния представител на санкционираното дружество са представени писмени доказателства, които са приети в проведеното открито съдебно заседание и разгледани от настоящия състав.

Ответникът по касационната жалба – Министерство на културата не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Седми касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № НП – 0 – 0019/06.07.2011г., издадено от заместник – министъра на културата. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на така събраните в първоинстанционното производство писмени и гласни доказателства, Софийският районен съд е направил извод, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Решението е правилно.

Административнонаказателната отговорност на [фирма] е ангажирана в качеството му на един от собствениците на недвижимата културна ценност, обявена в ДВ, бр. 40/1978 г. за архитектурно - строителен паметник на културата с категория „местно значение“, която попада в обхвата и на групова архитектурно - строителна културна ценност „Зона на исторически развилia се градски център А1, група 1“, съобразно декларационно писмо на НИКН № 4469 от 22.08.1986г., с административен адрес [улица], [улица]. Касаторът е бил привлечен към административнонаказателна отговорност поради обстоятелството, че не е полагал необходимите грижи за опазване, съхранение и поддържане в добро състояние на сградата при спазване разпоредбите на ЗКН и актовете по неговото прилагане. Констатираното обстоятелство е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на чл. 71, ал. 1, т. 1

от ЗКН.

Правилно съставът на Софийски районен съд се е позовал на чл. 38, ал. 1 от Закона за собствеността (ЗС), съгласно който при сгради, в които етажи или части от етажи принадлежат на различни собственици, общи на всички собственици са земята, върху която е построена сградата, дворът, основите, външните стени, вътрешните разделителни стени между отделните части, вътрешните носещи стени, колоните, трегерите, плочите, гредоредите, стълбите, площадките, покривите, стените между таванските и избените помещения на отделните собственици, комините, външните входни врати на сградата и вратите към общи тавански и избени помещения, главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби, асансьорите, водосточните тръби, жилището на портиера и всичко друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване. Като допълнение на посочените основания е и разпоредбата на чл. 38, ал. 3 ЗС, съобразно която общите части не могат да се делят.

Касационната инстанция възприема позицията, че собствениците на сградата към момента на издаване на процесното НП са трима, а процесният обект е една сграда с две лица, като между двете части на сградата не съществува разделителна фуга, което означава, че това е една сграда с адрес [улица] [улица], представляваща УПИ У1-6, кв. 195, м. „Западно направление”.

Правилно СРС е приел, че актосъставителят е изпълнил задължението си по чл. 44, ал. 2 ЗАНН и е събрал служебно всички писмени доказателства, подробно описани в АУАН № 41/03.05.2011 г. и издаденото въз основа на констатациите в него оспорено НП. Актосъставителят е описал събраната документация, защото това е негово задължение по закон, а не е издал акта въз основа на нея. АУАН е съставен след извършена на 08.03.2011г. проверка от комисия, назначена от кмета на Столична община (СО) по чл. 73, ал. 1 ЗКН. Инспекторите от Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство” (ГД „ИОКН”) извършват проверки на обстоятелства, застрашаващи недвижими културни ценности от увреждане или разрушаване след подаден сигнал. Констатирано е, че недвижимият имот, представляващ културна ценност не се поддържа, което води до разрушаването му. Това обстоятелство е констатирано на 08.03.2011г., след проверката на комисия, назначена по чл. 73, ал. 1 ЗКН от кмета на СО. Подаден е сигнал до Инспектората на Министерство на културата. След извършената проверка и установеното от нея, относно състоянието на недвижимата културна ценност, инспектор от ГД „ИОКН” е съставил АУАН. Съгласно разпоредбата на чл. 71, ал.1, т. 1 от ЗКН собствениците, концесионерите и ползвателите на недвижими културни ценности са длъжни да полагат необходимите грижи за тяхното опазване, съхранение и поддържане в добро състояние при спазване на разпоредбите на този закон и актовете по прилагането му. Фактът, че собствениците на сградата не изпълняват задължението, вменено им от цитираната разпоредба на чл. 71, ал.1, т. 1 от ЗКН е станал известен на 08.03.2011г., поради което и тази дата е приета за дата на извършване на нарушението. На посочената дата сградата се е намирала в състояние, застрашаващо нейното съществуване, в резултат от поведението на собственика на недвижимата културна ценност, изразяващо се в неполагане на необходимите грижи за нейното опазване, съхранение и поддържане. С оглед на гореизложеното следва, че административнонаказващият орган законосъобразно и обосновано е издал процесния индивидуален административен акт.

Неоснователно е възражението на касатора, че нарушението, за което е наложена административна санкция е било известно на 30.06.2009г., поради което АУАН е съставен след изтичане на законоустановените срокове по чл. 34 от ЗАНН. И. към Министерство на културата, който осъществява контрол за опазване на културното наследство и за спазването на изискванията на ЗКН е създаден на 20.11.2009г. (ДВ., бр. 92 от 2009 г. в сила от 20.11.2009г.). До този момент подобна дирекция в Министерство на културата не е съществувала, а съгласно отменения Закон за паметниците на културата и музеите (отменен 10.04.2009г.) и по конкретно по силата на чл. 20, ал. 1 и ал. 4 от с.з., контрол относно състоянието на недвижимите паметници на културата е осъществяван от НИПК. Следователно, към твърдяната дата за установяване на нарушението, длъжностните лица, съставили конкретния АУАН № 41/03.05.2011г. не са разполагали с компетентност да извършват проверки и да съставят актове за установяване на нарушения относно опазване на културното наследство. От друга страна, видно от цитираната по-горе разпоредба на чл. 71, ал.1, т.1 от ЗКН, нарушението се изразява в неполагане от страна на собственика на сградата на дължима грижа за опазване, съхранение и поддържане в добро състояние на недвижими културни ценности, каквато грижа е установено, че не е била положена към момента на съставяне на АУАН.

Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ЗКН за неизпълнение на задължение по чл. 71, ал. 1, т. 1, се налага административно наказание глоба в размер от 1000 до 3000 лв., а на едноличен търговец и юридическо лице се налага имуществена санкция в размер от 1500 до 3500 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Първоинстанционният съд е взел предвид сериозността на нарушението, както и всички смекчаващи обстоятелства, като правилно е приел, че наказателното постановление следва да бъде изменено в частта, с която глобата е определена в размер на 2 000 лева, като същата се намали на 1 500 лева, какъвто е предвиденият в закона минимален размер на санкцията за този вид нарушение.

Не са налице основания за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като са засегнати важни обществени отношения относно опазването на културните ценности, както и предвид установеното, посредством приетата в първоинстанционното производство съдебнотехническа експертиза обстоятелство, че и към момента на изготвянето ѝ за състоянието на сградата не се полагат дължимите грижи за съхранението и опазването ѝ.

По изложените съображения, настоящия съдебен състав намира, че обжалваното решение на СРС, с което е изменено наказателното постановление не страда от пороците, визирани в касационната жалба и е постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, поради което следва да се остави в сила.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 118 от 05.11.2012г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10 състав, постановено по НАХД № 13976/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.